

nog minder dan ooit. Je woorden troosten mij niet. Ik kan slechts een troost nog van je wachten!"

„En dat is?"

„Te weten dat je gelukkig bent."

„Zend mij dan niet weg, laat mij bij u blijven!"

„Verlang je dat nu nog?"

Zij bloosde hevig en sloeg de oogen neder.

„Ja, nog altijd!"

„Het kan niet, kind! het kan niet! Begrijp het wel! De eenige kans tot geluk voor je hangt af van Frank, van je man! Nu je alles weet, mag ik je niet langer hier houden!"

Zij wrong de handen in wanhoop en zag hulpeloos naar hem op.

„Ik kan niet meer leven zonder u!" riep zij eensklaps op hartstochtelijken toon uit.

Hij werd nog bleeker dan hij het reeds was, hij nam haar hand in de zijne, vaderlijker, vriendelijker dan ooit te voren.

„Rose," sprak hij, „wees verstandig! Hoe kan je zooveel blijven houden van iemand, die je slechts afschuw moet inboezemen, ik ben immers de moordenaar van je vader!"

Zij trok zich eensklaps huiverend terug.

„Zie je wel, je keert je vol afschuw van mij af! En je hebt gelijk, dat alleen verdien ik van je, niets meer! Dag Rose, tot straks! Denk nu over 'tgeen je plicht als dochter en als vrouw van je vorderen. En zeg me dan wat je besloten hebt!"

Nu klonk zijn stem streng, bijna gebiedend; Rose bleef een oogenblik alleen staan, toen sloeg zij de handen voor het gelaat en riep uit:

„O God! Wat ben ik toch slecht! Hoe kan ik zoo slecht zijn!"

Zij verliet het huis en snelde naar de zee, die nog woest en onstuimig bruischte als sidderde zij nog bij de herinnering aan haar hevige ontroering van gisteren; aan het strand bleef zij staan, het klotsen der wilde golven was zoo in overeenstemming met haar oproerig hart. Zij verstond hun stem, die met haar gemoed in harmonie weerklonk, de duisternis viel reeds toen zij tehuis kwam. De dokter zat aan zijn lessenaar met het hoofd in de handen; zij naderde hem en sprak half fluisterend:

„Dokter, wil u aan Frank schrijven, dat ik hem wacht!"

„Heel goed, kind; ik doe 't van avond nog."

De dokter schreef, maar Frank kwam niet en dienzelfden nacht werd Rose Marie zwaar ziek; een hevige zenuwkoorts openbaarde zich en de dokter vroeg zich angstig af:

„Zal ik dan van 't leven van vader en dochter de verantwoordelijkheid moeten dragen?"

XXIV.

Na het overhaaste vertrek van dokter Adrichem met Rose had Frank